

การพัฒนาความสามารถทางด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยใช้ รูปแบบการสอนตามแนวสร้างสรรค์ความรู้และการใช้ กิจกรรมให้ข้อมูลย้อนกลับแบบออนไลน์*

พงศ์ทวี ทศวา¹ ภัทรธีรา เทียนเพิ่มพูล² นิธิดา อธิภทรนันท์³ พีรพัฒน์ ยางกลาง⁴

(วันที่รับบทความ: 24 มกราคม 2564; วันที่แก้ไขบทความ: 26 มกราคม 2564; วันที่ตอบรับบทความ: 29 มกราคม 2564)

บทคัดย่อ

งานวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบการสอนตามแนวสร้างสรรค์ความรู้และการใช้กิจกรรมให้ข้อมูลย้อนกลับแบบออนไลน์เพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพัฒนาการทักษะการเขียนของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี หลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนตามแนวสร้างสรรค์ความรู้และการใช้กิจกรรมให้ข้อมูลย้อนกลับแบบออนไลน์ ซึ่งมีกลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนตามแนวสร้างสรรค์ความรู้และการใช้กิจกรรมให้ข้อมูลย้อนกลับแบบออนไลน์ จำนวน 5 แผน 2) แบบทดสอบการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่าทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี มีพัฒนาการที่สูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้ ดังแสดงให้เห็นใน แผนที่ 1 การเขียนแบบเล่าเรื่อง นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.83 คิดเป็นร้อยละ 48.3 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.00 แผนที่ 2 การเขียนเรียงความแบบชักจูง นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 6.36 โดยคิดเป็นร้อยละ 63.6 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.73 แผนที่ 3 การเขียนเรียงความเชิงโต้แย้ง นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 7.62 โดยคิดเป็นร้อยละ 76.2 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.43 แผนที่ 4 การเขียนเรียงความเชิงเปรียบเทียบ นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 8.02 โดยคิดเป็นร้อยละเท่ากับ 80.2 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.40 และแผนสุดท้ายคือ แผนที่ 5 การเขียนเรียงความเชิงเหตุและผล นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 8.38 โดยคิดเป็นร้อยละ 83.8 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.34

คำสำคัญ: การสอนตามแนวสร้างสรรค์ความรู้, การใช้กิจกรรมให้ข้อมูลย้อนกลับแบบออนไลน์, ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

* วิทยานิพนธ์หลักสูตรคุุณบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน(การสอนภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2564

¹ นักศึกษาปริญญาเอก สาขาหลักสูตรและการสอน(การสอนภาษาอังกฤษ) คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, Email: i-71@live.com

² อาจารย์, ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

³ รองศาสตราจารย์, สาขาวิชาหลักสูตรการสอนและเทคโนโลยีการเรียนรู้ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

⁴ ผู้ช่วยศาสตราจารย์, สาขาวิชาการจัดการธุรกิจและภาษา คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร

The Development of Students' English Writing Competency by Using Constructivist Teaching Model and Using Online Peer Feedback *

Pongtawee Tassawa¹ Patteera Thienpermpool² Nitida Adipattaranan³ Peerapat Yangklang⁴

(Received: January 24, 2021; Revised: January 26, 2021; Accepted: January 29, 2021)

Abstract

This research, The Development of Constructivist Teaching Model and Using Online Peer Feedback to Promote Students' English Writing Skill, aims to study the development of students' English writing skill after learning by using constructivist teaching model and online peer feedback. The sample group is the second-year students who are studying in English major, Faculty of Education, Lampang Rajabhat University. The research had been conducted at the first semester of the academic year 2019. The research instruments consist of 1) 5 lesson plans which were designed according to constructivist teaching model and online peer feedback. 2) English writing composition test. The statistics used for data analysis were Mean, Percentage and Standard deviation. The result showed that the students' development of writing skill rose gradually, which met the hypothesis set by the researcher. It could be shown: lesson plan 1 (Narrative Composition): the students have mean scores = 4.83, percentages = 48.3 and standard deviation = 1.00, lesson plan 2 (Persuasive Composition): the students have mean scores = 6.36, percentages = 63.6 and standard deviation = 0.73, lesson plan 3 (Argumentative Composition): the students have mean scores = 7.62, percentages = 76.2 and standard deviation = 0.43, lesson plan 4 (Comparative Composition): the students have mean scores = 8.02, percentages = 80.2 and standard deviation = 0.40 and the last lesson plan (Cause and Effect Composition) the students have mean scores = 8.38, percentages = 83.8 and standard deviation = 0.34

Keywords: Constructivist instruction, Online peer feedback activity, English writing skill

* Research Article from Thesis for the Doctor of Philosophy Program in Curriculum and Instruction, Silpakorn University, 2021

¹ Student in Department of Curriculum and Instruction, Faculty of Education, Silpakorn University, E-mail: i-71@live.com

² Lecturer of Faculty of Education, Silpakorn University

³ Associate Professor, Faculty of Education, Chiang Mai University

⁴ Assistant Professor, Faculty of Management Science, Silpakorn University

ความสำคัญและปัญหาการวิจัย

ในปัจจุบันการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเน้นทักษะทั้ง 4 ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งทักษะการเขียนจัดเป็นทักษะที่ซับซ้อนที่สุด เนื่องจากการเขียนเป็นกระบวนการที่ผู้เขียนจะต้องถ่ายทอดความคิด ออกมาเป็นตัวอักษรให้ผู้อื่นเข้าใจได้ตรงตามความตั้งใจของตน ดังนั้น ผู้เขียนต้องมีความรู้รอบด้าน ทั้งด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ การใช้ถ้อยคำ การเลือกใช้สำนวนที่สละสลวย เพราะฉะนั้น ทักษะการเขียนจึงเป็นทักษะที่ยากและมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างๆ ผู้วิจัยพบผู้เรียนไทยค่อนข้างมีปัญหาทางด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษมากกว่าทักษะอื่นๆ อาจเป็นเพราะทักษะการเขียนนั้นมีความซับซ้อนกว่าทักษะอื่นๆ และผู้เรียนจำเป็นต้องใช้การฝึกเขียนอยู่เสมอ เพื่อที่จะพัฒนาทักษะการเขียนของตนให้ดีขึ้น แต่ในความเป็นจริงนั้น ผู้เรียนมีโอกาสดูฝึกเขียนเพียงแคในในห้องเรียนเท่านั้น ซึ่งการที่ผู้เรียนไม่ค่อยได้ฝึกฝนการเขียน เป็นปัญหาหลักๆ ในการพัฒนาทักษะการเขียนของผู้เรียนเอง และอีกสาเหตุหนึ่งที่ผู้วิจัยพบได้บ่อยคือ เรื่องของระยะเวลาที่ผู้เรียนใช้ในการเขียน เนื่องจากผู้เรียนมีระยะเวลาในการสร้างสรรค์งานเขียนที่จำกัด จึงไม่มีเวลามากพอในการเขียนและการให้ข้อมูลย้อนกลับงานเขียนที่มีคุณภาพ ส่งผลให้ผลิงานเขียนออกมาไม่ดีเท่าที่ควร (Porte, 1997: 61-78) สอดคล้องกับคำกล่าวของ Swain and Lapkin (1995: 371-391) ที่ว่า ผู้เรียนมีเวลาไม่มากพอสำหรับการเขียน เนื่องจากระยะเวลาที่จำกัดในชั้นเรียน และต้องเขียนภายใต้แรงกดดันจากระยะเวลาที่จำกัด ส่งผลให้งานเขียนที่เขียนออกมานั้นสื่อความหมายได้ไม่ดีเท่าที่ควร นอกจากระยะเวลาที่จำกัดในการเขียนแล้ว ยังมีอีกหลายสาเหตุที่สำคัญที่ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถพัฒนาทักษะการเขียนได้อย่างเต็มประสิทธิภาพคือ ผู้เรียนขาดแนวทางในการปรับปรุงงานเขียน การฝึกเขียนบ่อยครั้ง อีกทั้งในขั้นตอนการปรับปรุงงานเขียน ผู้เรียนได้รับข้อมูลย้อนกลับงานเขียนที่ยังไม่เพียงพอ เนื่องจากผู้เรียนได้ข้อมูลย้อนกลับจากเพียงผู้สอนทางเดียวเท่านั้น ซึ่งข้อมูลย้อนกลับเป็นปัจจัยสำคัญในการประเมินตนเองและการปรับปรุงงานเขียนให้มีประสิทธิภาพ

จากปัญหาที่กล่าวมาข้างต้นนั้น ทำให้มีนักวิชาการต่างออกมาหาทางแก้ไขกิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆ เพื่อที่จะทำให้การเรียนรู้ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนมีประสิทธิภาพสูงสุด พบว่าแนวคิดสร้างสรรค์ความรู้ (Constructivist Approach) เป็นแนวคิดหนึ่งที่ส่งเสริมทักษะการคิด การสร้างความรู้ด้วยตนเองและการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ซึ่งแนวคิดสร้างสรรค์ความรู้ เป็นทฤษฎีที่มีรากฐานมาจาก Vygotsky และ Piaget ซึ่งมีแนวคิดที่สำคัญที่ว่า "ปฏิสัมพันธ์ทางสังคม มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาด้านพุทธิปัญญา" รวมทั้งแนวคิดเกี่ยวกับศักยภาพในการพัฒนาด้านพุทธิปัญญาที่อาจมีข้อจำกัดเกี่ยวกับช่วงของการพัฒนา (Zone of Proximal Development) ถ้าผู้เรียนอยู่ต่ำกว่า Zone of Proximal Development จำเป็นที่จะต้องได้รับการช่วยเหลือในการเรียนรู้ ที่เรียกว่า Scaffolding และ Vygotsky เชื่อว่าผู้เรียนสร้างความรู้โดยผ่านทางกรมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับผู้อื่น ได้แก่ เด็ก กับ ผู้ใหญ่ พ่อแม่ ครูและเพื่อน ในขณะที่อยู่ในบริบทของสังคมและวัฒนธรรม (Sociocultural context)

ตามที่กล่าวมาข้างต้นนั้นแสดงให้เห็นว่ากระบวนการจัดการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ และกระบวนการให้ข้อมูลย้อนกลับงานเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนนั้นมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน เนื่องจากถ้ากระบวนการจัดการเรียนการสอนทักษะการเขียนและกระบวนการขั้นตอนการปรับปรุงงานเขียนไม่ดี ก็จะส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการเขียนของผู้เรียนทันที ผู้วิจัยจึงได้เล็งเห็นว่า การนำเครือข่ายสังคมออนไลน์ที่เป็นกระแสนิยมในยุคปัจจุบันนี้ มีใช้เป็นเครื่องมือในกระบวนการการให้ข้อมูลย้อนกลับงานเขียนนั้น จะสามารถช่วยให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลย้อนกลับงานเขียนที่หลากหลาย และมีเวลาในการให้ข้อมูลย้อนกลับงานเขียนเพิ่มมากขึ้น ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทักษะการเขียนตามมา

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงศึกษาหาแนวทางมาพัฒนากระบวนการปรับปรุงงานเขียนของนักศึกษาเพื่อให้กระบวนการการปรับปรุงงานเขียนมีประสิทธิภาพสูงสุด ผู้วิจัยพบว่า การใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์ที่มีอยู่ในทุกวันนี้ อย่างเช่น เฟซบุ๊ก (Facebook) สามารถนำมาเป็นเครื่องมือที่ใช้ในกระบวนการปรับปรุงงานเขียนได้เป็นอย่างดี และในปัจจุบันนี้เฟซบุ๊กถือเป็นเครือข่ายสังคมออนไลน์ที่ได้รับความนิยมมากที่สุดในทุกเพศทุกวัย ซึ่งผู้ใช้เฟซบุ๊กสามารถเปิดโอกาสให้เราได้ร่วมกันเขียนแสดงความคิดเห็นเป็นกลุ่ม หรือการเล่าเรื่องราวต่างๆ ที่ตนเองสนใจ ปัจจุบันเฟซบุ๊กได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก สิ่งที่ทำให้เฟซบุ๊กได้รับความนิยมอย่างรวดเร็ว คือ การเข้าถึง เฟซบุ๊กนั้นเป็นวิธีที่ง่าย รวดเร็ว และสะดวกสบาย

ซึ่งจากประโยชน์ของเฟซบุ๊ก ข้างต้น ผู้วิจัยได้นำเฟซบุ๊กมาประยุกต์ใช้ในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้ร่วมกับการสอนเขียนตามแนวคิดสร้างสรรค์ความรู้ (Constructivist Approach) ซึ่งจะเป็นการนำเอางานเขียนที่ผู้เรียนได้เขียนมานำเสนอผ่านเฟซบุ๊ก เพื่อที่จะให้เพื่อน เข้ามามีปฏิสัมพันธ์โดยการแสดงความคิดเห็นและให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับงานเขียน และจะได้นำความคิดเห็นและข้อมูลย้อนกลับเหล่านั้นมาปรับแก้งานเขียนของตนเอง จนกว่าผู้เขียนจะพอใจ จะเห็นได้ว่ากระบวนการนี้ได้นำการสอนเขียนตามแนวคิดสร้างสรรค์ความรู้เข้ามาร่วมประยุกต์ใช้กับเฟซบุ๊กได้อย่างเหมาะสมลงตัว

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาพัฒนาการทักษะการเขียนของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง หลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนตามแนวสร้างสรรค์ความรู้และการใช้กิจกรรมให้ข้อมูลย้อนกลับแบบออนไลน์

สมมติฐานการวิจัย

นักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง มีพัฒนาการทางด้านการเขียนที่สูงขึ้น หลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนตามแนวสร้างสรรค์ความรู้และการใช้กิจกรรมให้ข้อมูลย้อนกลับแบบออนไลน์

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎี และแนวคิดการสร้างความรู้

ทฤษฎีการสร้างความรู้มีแนวคิดตั้งอยู่บนฐานความเชื่อที่ว่าผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเอง ผู้เรียนต้องสร้าง (construct) ความรู้ขึ้นด้วยตัวของเขาเอง การสร้างความรู้ขึ้น ก็มีหลักการว่า ต้องเรียนความรู้จากบริบทที่แวดล้อมอยู่ ต้องเรียนจากการทำจริงปฏิบัติจริงจากสถานการณ์ที่เป็นจริง ครูยังมีบทบาทสำคัญ ไม่ใช่ฐานะผู้สอนแต่เป็นผู้อำนวยความสะดวกเด็กต้องมีอิสระที่จะเลือก ที่จะเรียน เด็กต้องเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อนผู้เรียนด้วยกันมีส่วนร่วมที่จะส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ ฯลฯ หลักการต่าง ๆ เหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถสร้างความรู้ใหม่ได้ด้วยตนเองโดยกลุ่มนักจิตวิทยา กลุ่มการสร้างความรู้ (Constructivists) มีความเห็นแตกต่างกันในเรื่องการเรียนรู้หรือการสร้างความรู้ว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร ทั้งนี้ เนื่องจากความเชื่อพื้นฐานของ Constructivists ซึ่งแบ่งทฤษฎีการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. พุทธิปัญญานิยม (Cognitive Constructivism) เป็นทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีรากฐานมาจากทฤษฎีพัฒนาการของพียาเจต์ ทฤษฎีนี้ถือว่าผู้เรียนเป็นผู้กระทำ (active) และเป็นผู้สร้างความรู้ขึ้นในสมอง ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมมีบทบาทในการก่อให้เกิดความไม่สมดุลทางพุทธิปัญญาขึ้น เป็นเหตุให้ผู้เรียนปรับความเข้าใจเดิมที่มีอยู่ให้เข้ากับข้อมูลข่าวสารใหม่ จนกระทั่งเกิดความรู้ใหม่ขึ้น (Fowler, 1994: 10)

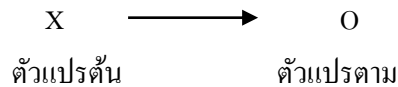
2. การสร้างสรค์นิยม (Social Constructivism) เป็นทฤษฎีที่มีพื้นฐานมาจากทฤษฎีพัฒนาการของวิกตอร์สกี (Vygotsky) ซึ่งถือว่าผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับผู้อื่น (ผู้ใหญ่หรือเพื่อน) ในขณะที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมหรืองานในสภาวะสังคม (Social Context) ซึ่งเป็นตัวแปรที่สำคัญและขาดไม่ได้ ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมทำให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยการเปลี่ยนแปลงความเข้าใจเดิมให้ถูกต้องหรือซับซ้อนกว้างขวางขึ้น (Fowler, 1994: 28)

จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีการสร้างความรู้มาจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดกระบวนการเรียนรู้สำหรับผู้เรียนระดับอุดมศึกษา ผู้วิจัยนำแนวคิดทฤษฎีการสร้างความรู้มาพัฒนาร่วมกับการออกแบบระบบการเรียนการสอน โดยใช้แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการสร้างความรู้ เช่น การร่วมมือกันเรียนรู้ (Collaborative learning) การเรียนรู้แบบนั่งร้าน (Scaffolding Learning) การเรียนรู้ด้วยการสืบเสาะ (Inquiry based Learning) และการเรียนรู้แบบโครงงาน (Project based learning) เพื่อให้ได้มาซึ่งรูปแบบการสอนตามแนวคิดทฤษฎีการสร้างความรู้ที่เหมาะสมสำหรับผู้เรียนระดับอุดมศึกษา โดยมีหลักการสำคัญคือ ผู้เรียนสามารถสร้างความรู้ได้ด้วยตัวผู้เรียนเองโดยผ่านการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน สามารถนำความรู้ใหม่ที่ได้นำไปใช้ในการเรียนรู้เรื่องอื่น ๆ และประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ โดยมีกิจกรรมต่าง ๆ ที่หลากหลาย เป็นตัวผลักดันให้เกิดการเรียนรู้ (วัชรมา เล่าเรียนดี, 2553; 76 – 85)

ระเบียบวิธีวิจัย

ประเภทของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบแผนการวิจัยที่ไม่มีการทดลอง แบบ One-shot case study design (รุ่งนภา นรมาตย์, 2556: 111)

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนวิจัย

X = รูปแบบการสอนตามแนวสร้างสรรค์ความรู้และการใช้กิจกรรมให้ข้อมูลย้อนกลับแบบออนไลน์

O = ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษประจำภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 30 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ คือ รูปแบบการสอนตามแนวสร้างสรรค์ความรู้และการใช้กิจกรรมให้ข้อมูลย้อนกลับแบบออนไลน์

ตัวแปรตาม คือ ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1) แผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนตามแนวสร้างสรรค์ความรู้และการใช้กิจกรรมให้ข้อมูลย้อนกลับแบบออนไลน์ จำนวน 5 แผน

2) แบบทดสอบการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1) แผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนตามแนวสร้างสรรค์ความรู้และการใช้กิจกรรมให้ข้อมูลย้อนกลับแบบออนไลน์ จำนวน 5 แผน ได้ดำเนินการตามลำดับขั้นดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ในการวิจัยครั้งนี้มีทั้งหมด 5 แผน ซึ่งแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ประกอบด้วยหัวเรื่อง กำหนดเวลาเรียน สารสำคัญ จุดประสงค์ กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนรู้ และการวัดผลประเมินผล ซึ่งพัฒนาขึ้นโดยมีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

1.1) ศึกษาหลักสูตรครุศาสตร์บัณฑิตสาขาภาษาอังกฤษฉบับปรับปรุงพ.ศ. 2557

1.2) ศึกษาจุดประสงค์และคำอธิบายรายวิชา

1.3) จัดทำแผนการเรียนรู้วิชาการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ ให้สอดคล้องตามรูปแบบการสอนตามทฤษฎีการสร้างความรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการเขียนของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษคณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

1.4) นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นไปปรึกษาอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์และนำเสนอผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านเพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) และนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการจัดการเรียนรู้ (Index of Item Objective Congruence : IOC) แล้วนำมาปรับปรุงเกี่ยวกับรายละเอียดในกระบวนการเรียนการสอนในขั้นตอนต่างๆ ตามคำแนะนำโดยใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ แบบ (Rating Scale)

1.5) นำแผนการจัดการเรียนรู้จำนวนหนึ่งแผนไปทดลองสอน (tryout) กับนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษคณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณีจำนวน 30 คน และนำข้อมูลที่ได้จากการปฏิบัติการสอนไปปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระ

2) แบบทดสอบการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้

2.1) วิเคราะห์เนื้อหาและตัวชี้วัดวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน

2.2) สร้างแบบทดสอบโดยเป็นการกำหนดหัวข้องานเขียน

2.3) นำแบบทดสอบให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบพิจารณาด้านเนื้อหาจำนวน 3 ท่าน ให้ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์ (IOC: Index of item-objective congruence)

2.4) ปรับปรุงแก้ไขแบบทดสอบตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

2.5) นำแบบทดสอบไปใช้ทดสอบหลังเรียน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูล ตามขั้นตอนดังนี้

1) ผู้วิจัยดำเนินการจัดการเรียนการสอน โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้ออกแบบตามรูปแบบการสอนตามแนวสร้างสรรค์ความรู้และการใช้กิจกรรมให้ข้อมูลย้อนกลับแบบออนไลน์ กับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี จำนวน 30 คน ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 5 แผน แผนละ 4 ชั่วโมง รวมเป็นเวลาทั้งหมดจำนวน 20 ชั่วโมง

2) เมื่อเสร็จสิ้นการจัดการเรียนการสอนในแต่ละแผนการจัดการเรียนการสอน โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้ออกแบบตามรูปแบบการสอนตามแนวสร้างสรรค์ความรู้และการใช้กิจกรรมให้ข้อมูลย้อนกลับแบบออนไลน์ จำนวน 5 แผนแล้ว จึงทำการทดสอบความรู้หลังเรียน โดยใช้แบบทดสอบการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ

3) ผู้วิจัยตรวจแบบทดสอบหลังเรียนในแต่ละแผน

4) ผู้วิจัยนำผลคะแนนมาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลจากการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้
วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทำแบบทดสอบการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษโดยใช้ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ ลำปาง จำนวน 30 คนมีพัฒนาการทางด้านการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษสูงขึ้นตามลำดับ หลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนตามแนวสร้างสรรค์ความรู้และการใช้กิจกรรมให้ข้อมูลย้อนกลับแบบออนไลน์ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้โดย แผนที่ 1 การเขียนแบบเล่าเรื่อง (Narrative Composition) นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.83 คิดเป็นร้อยละ 48.3 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.00 แผนที่ 2 การเขียนเรียงความแบบชักจูง (Persuasive Composition) นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 6.36 โดยคิดเป็นร้อยละ 63.6 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.73 แผนที่ 3 การเขียนเรียงความเชิงโต้แย้ง (Argumentative Composition) นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 7.62 โดยคิดเป็นร้อยละ 76.2 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.43 แผนที่ 4 การเขียนเรียงความเชิงเปรียบเทียบ (Comparative Composition) นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 8.02 โดยคิดเป็นร้อยละเท่ากับ 80.2 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.40 และแผนสุดท้ายคือ แผนที่ 5 การเขียนเรียงความเชิงเหตุและผล (Cause and Effect Composition) นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 8.38 โดยคิดเป็นร้อยละ 83.8 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.34 สามารถแสดงได้ตามตารางที่ 1 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากคะแนนสอบหลังเรียนโดยใช้สถิติ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ประเภทงานเขียน	คะแนนเฉลี่ย Narrative	คะแนนเฉลี่ย Persuasive	คะแนนเฉลี่ย Argumentative	คะแนนเฉลี่ย Comparative	คะแนนเฉลี่ย Cause and Effect
คะแนนเฉลี่ย	4.83	6.36	7.62	8.02	8.38
ร้อยละ	48.3	63.6	76.2	80.2	83.8
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	1.00	0.73	0.43	0.40	0.34

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี จำนวน 30 คน หลังเรียน ด้วยการใช้รูปแบบการสอนตามแนวสร้างสรรค์ความรู้และการใช้กิจกรรมให้ข้อมูลย้อนกลับแบบออนไลน์ พบว่านักศึกษามีพัฒนาการทางการเขียนสูงขึ้นตามลำดับ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้ เนื่องจากปัจจัยต่างๆ เช่น ปัจจัยแรก การใช้รูปแบบการสอนเขียนตามแนวคิดสร้างสรรค์ความรู้และการให้ข้อมูลย้อนกลับทางออนไลน์ เป็นแนวการสอนที่เน้นการเรียนรู้เป็นกลุ่มเล็ก ๆ เน้นการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ทำให้นักศึกษาเกิดความไว้วางใจ กล้าแสดงออก เมื่ออยู่ในกลุ่ม ซึ่งตรงกับงานวิจัยของ ทิสนา แจมมณี (2545) ที่เห็นสอดคล้องกันว่า กระบวนการกลุ่มเป็นการสอนโดยยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม และมีบทบาทในการเรียนมากที่สุด ทำให้การเรียนการสอนกับกลุ่มสมาชิกเป็นแหล่งที่ฝึกให้นักเรียนเกิดความรู้ความเข้าใจ และทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ การทำงานร่วมกันภายในกลุ่มส่งผลให้ผู้เรียนเรียนรู้จากเพื่อน และมีพัฒนาการทางการเขียนที่ดีขึ้น ซึ่งยังสอดคล้องกับ กาญจนา ไชยพันธ์ (2541) ได้กล่าวว่าแนวคิดสร้างสรรค์ความรู้มีรากฐานมาจาก Vygotsky โดยองค์ประกอบหลักของการเรียนรู้คือการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมเพื่อสร้างความรู้ใหม่ กล่าวคือ ผู้เรียนต้องเรียนรู้ควบคู่ไปกับการทำความเข้าใจในความรู้ใหม่ โดยอาศัยประสบการณ์ของตนเองที่สะสมเป็นพื้นฐาน นอกจากนี้การเรียนรู้ยังเป็นความพยายามเชิงสังคมคือการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ที่ให้ผู้เรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็น รู้จักได้แย้งในปัญหาต่างๆที่พบเจอ และช่วยกันแก้ไขปัญหา เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้รับสิ่งใหม่ เกิดความคิดวิเคราะห์วิจารณ์และสร้างสรรค์ ส่วนเฟซบุ๊กนั้นเป็นเครือข่ายสังคมออนไลน์ที่เป็นที่นิยมทั่วโลก นักศึกษาสามารถทำกิจกรรมและมีปฏิสัมพันธ์นอกห้องเรียนผ่านทางเฟซบุ๊ก ซึ่งทำให้นักศึกษาเกิดแรงกระตุ้นในการเขียนภาษาอังกฤษและมีพัฒนาการทางด้านความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษอย่างไม่รู้ตัว ซึ่งมีความสอดคล้องกับ Ackerman (2006) ซึ่งได้ทดลองใช้เว็บไซต์ Blogger (<http://blogger.com>) เป็นสื่อกลางในการแสดงผลงานเขียน การแสดงความคิดเห็นและการให้ข้อเสนอแนะ ของนักศึกษาที่เรียนวิชาการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ พบว่าผลงานเขียนของนักศึกษามีพัฒนาการที่ดีขึ้น โดยได้ใช้ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นของเพื่อนร่วมชั้นในการปรับปรุงงานเขียนของตน นอกจากนี้ความเชื่อมโยงกันทางสังคมของนักศึกษาในการร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ก็แสดงให้เห็นว่านอกจากสื่อสังคมออนไลน์จะช่วยพัฒนาทักษะทางด้านภาษาแล้วยังช่วยสร้างความสัมพันธ์เชิงบวกระหว่างผู้เรียนด้วย

และเมื่อพิจารณาในแต่ละประเภทงานเขียน ในช่วงแรกของแผนที่ 1 นั้นซึ่งเป็นแผนการสอนเขียนเชิงเล่าเรื่อง นักศึกษาไม่ค่อยเข้าใจการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม และมีนักศึกษบางคนยังสับสนกับการทำกิจกรรมให้ข้อมูลย้อนกลับผ่านทางเฟซบุ๊ก จึงส่งผลให้คะแนนการเขียนเรียงความของนักศึกษบางส่วนต่ำกว่าเกณฑ์ที่ผู้วิจัยคาดหวังไว้ อันเนื่องจากนักศึกษาไม่คุ้นเคย ยังปรับตัวไม่ได้กับการเขียน

ภาษาอังกฤษและการใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์ ประกอบกับนักศึกษาไม่มีประสบการณ์ด้านการอ่านบทความภาษาอังกฤษ นอกจากนี้นักศึกษาไม่ได้รับการฝึกฝนด้านการเขียนภาษาอังกฤษ รวมทั้งนักศึกษาบางส่วนขาดความรู้ด้านศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ในการสอนแผนที่ 2 ซึ่งเป็นบทเรียนเกี่ยวกับการเขียนภาษาอังกฤษเชิงชักจูง ที่มีหัวข้อเกี่ยวกับเรื่องที่นักศึกษาสนใจ นักศึกษาได้อ่านตัวอย่างของความเรียงเชิงชักจูงเพื่อให้นักศึกษาได้เห็นและเข้าใจโครงสร้างของความเรียงมากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยเน้นย้ำให้นักศึกษามีปฏิสัมพันธ์กันภายในกลุ่มเพื่อให้เกิดการระดมความคิดเกี่ยวกับหัวข้อที่ได้รับมอบหมาย ฝึกให้นักศึกษาวิเคราะห์งานเขียนของเพื่อนพร้อมทั้งให้เหตุผลในส่วนที่ผิด และแก้ไขให้เพื่อน และสอนเขียนโครงร่างเรียงความ โดยให้นักศึกษาทำงานร่วมกับกลุ่ม ผลปรากฏว่า คะแนนร้อยละเฉลี่ยของการเขียนเรียงความของนักศึกษาเพิ่มขึ้นจากงานชิ้นแรกจากร้อยละ 48.3 เป็นร้อยละ 63.6 เนื่องจากนักศึกษาส่วนใหญ่ให้ความสนใจและพยายามมีปฏิสัมพันธ์กันทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน จึงทำให้งิจกรรมการให้ข้อมูลย้อนกลับและการแก้ไขฉบับร่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ประกอบกับนักศึกษามีข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับเรื่องที่เขียนอยู่แล้ว เมื่อนักศึกษาเขียนเรียงความเชิงชักจูงในเรื่องที่ตนเองมีความรู้เดิมอยู่แล้ว นักศึกษาสามารถถ่ายทอดออกมา โดยเขียนจากความรู้ลึกซึ้งของตนเองรวมทั้งนักศึกษาเริ่มคุ้นเคยกับการทำงานเป็นกลุ่ม และเข้าใจการใช้เฟซบุ๊กเพิ่มมากขึ้น ในการสอนแผนที่ 3 4 และ 5 ผู้วิจัยสอนโดยให้ตัวอย่างบทความการเขียนเรียงความแต่ละประเภท ได้แก่ ตัวอย่างการเขียนเรียงความเชิงโต้แย้ง ตัวอย่างการเขียนเรียงความเชิงเปรียบเทียบ และตัวอย่างการเขียนเรียงความเชิงเหตุและผล และตัวอย่างการแก้ไขข้อผิดพลาดทางด้านเนื้อหาและไวยากรณ์ รวมทั้งฝึกการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยให้นักศึกษาทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม คะแนนร้อยละเฉลี่ยของการเขียนเรียงความของนักศึกษาจึงเพิ่มขึ้นตามลำดับ เนื่องจากนักศึกษามีความเข้าใจในกระบวนการกลุ่มร่วมกับมีความรู้ความสามารถในการใช้เฟซบุ๊กเพิ่มมากขึ้น และนักศึกษามีประสบการณ์ในการเขียนภาษาอังกฤษมากขึ้น ได้ฝึกอ่านและวิเคราะห์ตัวอย่างเรียงความแต่ละประเภท และได้ฝึกเขียนเรียงความมาแล้วหลายครั้ง ดังนั้นนักศึกษาเกิดการเรียนรู้จากกิจกรรมกลุ่มทั้งการได้ปฏิสัมพันธ์กันในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน ทำให้นักศึกษาผลิตงานเขียนออกมาได้ดีและมีแรงจูงใจในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Olander (2007) และ Yang (2009) ที่พบว่าการใช้บล็อกช่วยในการสอนเขียนสามารถเพิ่มความสามารถในการเขียนของนักเรียนมัธยมได้ ทั้งนี้บล็อกช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนฝึกฝนได้บ่อยครั้งขึ้น และบล็อกยังเป็นสื่อกลางในการสะท้อนคิด ทำให้นักศึกษามีการแสดงความคิดเห็นต่อกระทู้ของเพื่อนร่วมชั้นและสะท้อนคิดผ่านบล็อกอย่างสม่ำเสมอ รวมถึงการแสดงความคิดเห็นอย่างมีนัยสำคัญให้แก่กัน นั้นแสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพของการใช้บล็อกเป็นสื่อกลาง

ปัจจัยที่สอง กระบวนการกลุ่มมีจุดเด่นตรงที่เน้นการทำกิจกรรมในลักษณะเป็นกลุ่ม โดยที่สมาชิกภายในกลุ่มแต่ละคนจะได้มีปฏิสัมพันธ์ และแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกันภายในกลุ่ม แต่ละคนมีบทบาทหน้าที่รับผิดชอบทำงานร่วมกัน มีการอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นภายในกลุ่ม ช่วยเหลือ

ซึ่งกันและกัน โดยสมาชิกภายในกลุ่มตระหนักว่าแต่ละคนเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ความสำเร็จ และล้มเหลวของกลุ่มสมาชิกต้องร่วมกันรับผิดชอบจึงทำให้ผู้เรียนเกิดความพยายามช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การช่วยเหลือซึ่งกันและกันดังกล่าว ส่งผลให้นักศึกษามีความรู้ ความเข้าใจในการใช้ภาษามากยิ่งขึ้น อนึ่งงานเขียนจะสมบูรณ์ได้นั้นต้องได้รับการปรับปรุงแก้ไข อาจกล่าวได้ว่าการปรับปรุงงานเขียนเป็นหัวใจของงานเขียน ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยฝึกให้นักศึกษาอ่านอย่างพิถีพิถันเพื่อวิจารณ์งานเขียนของเพื่อนภายในกลุ่ม โดยแลกเปลี่ยนกันตรวจผ่านทางเฟซบุ๊ก ซึ่งเป็นกิจกรรมที่แปลกใหม่ซึ่งผู้เรียนต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน หลังจากนั้นนักศึกษาปรับปรุงงานเขียนของตนเอง และปรับเปลี่ยนสิ่งที่เขียนให้สื่อความหมายชัดเจนยิ่งขึ้นและปรับเปลี่ยนให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์มากยิ่งขึ้น ในขั้นตอนนี้นักศึกษาให้ข้อมูลย้อนกลับแก่เพื่อนภายในกลุ่ม เมื่อเพื่อนในกลุ่มแก้ไขงานเขียนตามข้อมูลย้อนกลับที่ตนให้จนเป็นที่น่าพอใจแล้ว นักศึกษาจะทำการกดไลค์ (Like) เพื่อเป็นการยืนยันว่างานเขียนชิ้นนั้นๆเป็นงานเขียนที่สมบูรณ์แล้ว การให้ข้อมูลย้อนกลับต่องานเขียนของสมาชิกภายในกลุ่ม ส่งผลให้นักศึกษามีการพัฒนางานเขียนที่ดีขึ้นและมีคะแนนเพิ่มมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นิธิดา อติภทรนันท์ (2544) Donald M Murry (1978) และงานวิจัยทางการสอนเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่ง และภาษาที่สอง (Goldstein & Conrad, 1990; Magelsdorf, 1992; Mittan, 1989; อ้างถึงใน นิธิดา อติภทรนันท์, 2542) พบว่าการให้เพื่อนได้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นและชี้แนะทางในการปรับปรุงงานเขียนนั้นช่วยให้ผู้เขียนปรับปรุง และเพิ่มคุณภาพงานเขียน การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนส่งผลให้นักเรียนมีการยอมรับความคิดเห็น และเรียนรู้จากเพื่อน จึงทำให้นักเรียนมีกำลังใจที่พัฒนางานเขียน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ทุกขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนการเขียนเรียงความนั้น จำเป็นต้องใช้เวลานาน เพราะฉะนั้นผู้สอนควรระมัดระวังในเรื่องของระยะเวลาในการจัดกิจกรรม
2. การเขียนเป็นทักษะที่ซับซ้อน เพราะฉะนั้นผู้เรียนอาจจะรู้สึกเบื่อหน่าย ผู้สอนจึงควรประยุกต์ใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. นักศึกษามีพัฒนาการทางด้านการเขียนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ถึงแม้ว่าผู้สอนจะจัดลำดับประเภทงานเขียนจากง่ายไปยาก นั้นหมายความว่า การเรียงลำดับความยากง่ายของประเภทงานเขียนอาจไม่ส่งผลต่อพัฒนาการทางด้านการเขียนของนักศึกษา ในการวิจัยครั้งต่อไปควรทดลองโดยที่ไม่มีการเรียงลำดับความยากง่ายของประเภทงานเขียนเพื่อศึกษาพัฒนาการของผู้เรียนอีกครั้งหนึ่ง

เอกสารอ้างอิง

- นิธิดา อติภัทรนันท์. (2542). การเจรจาเพื่อหาความหมาย : กระบวนการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้ข้อคิดเห็นจากเพื่อนและครูเพื่อปรับปรุงงานเขียน. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่: เชียงใหม่.
- นิธิดา อติภัทรนันท์. (2544). การวิเคราะห์งานเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดเชียงใหม่. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- รุ่งนภา นรมาตย์. (2556). การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ทางคณิตศาสตร์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คณิตศาสตร์เรื่องเงิน โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้ (5Es) ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.
- ทิสนา แฉมมณี. (2542). การจัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง: โมเดลชิปปา. วารสารครุศาสตร์, 27, 1-17.
- ทิสนา แฉมมณี. (2545). ศาสตร์การสอน. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัชร เล่าเรียนดี. (2553). รูปแบบกลยุทธ์การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการคิด. (พิมพ์ครั้งที่ 5). นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- Ackerman, J. D. (2006). *Motivation for writing through blogs*. (Masters' thesis). Graduate College, Bowling Green State University. Retrieved from https://etd.ohiolink.edu/!etd.send_file?accession=bgsu1151331882&disposition=inline
- Donald M Murray. (1978). *Internal revision: A process of discovery*. Research on composing: Points of departure. P. 85-103.
- Fowler, S. M. (1994). Two decades of using simulation games for cross-cultural training. *Simulation & Gaming*, 25, 464-476. doi:10.1177/1046878194254004
- Olander, M. V. (2007). *Painting the voice: Weblogs and writing instruction in the high school classroom*. Unpublished doctoral dissertation, Nova Southeastern University, Miami.
- Porte, G. (1997). The etiology of poor second language writing: The influence of perceived teacher preferences on second language revision strategies. *Journal of Second Language Writing*, 6 (1), 61-78.
- Swain, M., & Lapkin, S. (1995). Problems in Output and the Cognitive Processes They Generate: A Step towards Second Language Learning. *Applied Linguistics*, 16, 371-391.
- Yang, S. H. (2009). Using blogs to enhance critical reflection and community of practice. *Educational Technology & Society*, 12(2), 11-21.
